

**Goigs en
de l'insigne**

**alabança
Diacia màrtir**

SANT LLORENÇ

que es venera en l'antiquíssima Església abacial del Monestir del Munt en el Vallès i de la qual és el titular

Espanyol màrtir sagrat
Nostre protector piadós,
*Siau-nos sempre advocat,
Sant Llorenç, màrtir gloriós.*

Foren Oròncio i Paciència
Vostres pares fervorosos,
Que volgueren cuidadosos
Dels Sants dar-vos la ciència
Afirmats en la creència
De què a l'home fa ditxós, etc.

Tant d'amor al Salvador,
Oh, Llorenç, sempre tingueren
Que a Roma santa emprenguèren
Molt jové un viatge amb fervor;
Quedà del Sant Pare el cor
Prendat noblement de Vós, etc.

Amb el gran arcedianat
Que allavors vos condecora
I brilla des d'aquella hora
Molt més vostra humilitat;
Tant honrosa dignitat
Desempenyàreu fervorós, etc.

En la presó Mamertina
El gran Sixte entre cadenes
Es probat amb moltes penes
Per disposició divina;
Demostració peregrina
D'estimació veu de Vós, etc.

Amb llàgrimes de ternura
De Sant Sixte us despedireu
I els tresors repartireu
Al pobre de desventura;
L'Església per Vós procura
Consel al menesterós; etc.

Sols al Senyor de la glòria
Voleu Vós sempre adorar
Per ell el foc tolerar
Obtenint molt gran victòria,
Dels gentils i de sa escòria
N'exfeu Vós victoriós, etc.

En les graelles colocat
Vostre cos tant innocent
Admira a tota la gent
Vostra gran serenitat;
Molts vos veuen rodejat

Ora pro nobis, beate Laurenti.

OREMUS: *Da nobis, quæsumus, omnipotens Deus, vitiorum nostrorum flammam extinguere qui beato Laurentio tribuisti tormentorum suorum incendia superare. Per Christum Dominum nostrum. Amen.*

De celestials resplandors, etc.

La vostra ànima gloriosa
Des del dolorós martiri
Deixant al cruel en deliri
Al cel vola victoriosa
No es veu cosa més preciosa
Que vostre triomf ditxós, etc.

Els antics les vostres glòries
Publiquen eloqüentment
I dels favors a la gent
Multipliquen les memòries;
Les més glorioses victòries
Viu i mort obteniu Vós, etc.

Coixos, cecs, paralítics,
Tots els mals més incurables
En Vós troben veritables
Remeis i consols vivífics;
Mai tant suaus específics
Alcança el pobre i morbós, etc.

Els favors que antigament
Els cristians de les comarques
Del Vallès i de les barques
I de tot el continent
Atraguèren santament
Al Munt el poble piadós, etc.

Aquí de cor s'invocava
Vostre nom i el de Maria,
I a l'Arcàngel de valia
Sant Miquel també s'honorava;
A tots tres es venerava
En temple poc espaiós, etc.

La gran pietat d'Odegari
Que era Abat molt piadós
Nou temple elevà gosós
Trobant-se en un temps contrari;
El Munt fou ja trist calvari
Fet pels moros ruinós, etc.

Els comtes de Barcelona
Don Ramon de Berenguer
I don Almodís, que ésser
Devia tan pia i bona,
Vos oferiren corona,
Dàdives i el més preciós, etc.

Els amb l'Abat en l'any
De seixanta-quatre mil

En un dia el més gentil
El prelat pujant sens dany
Es consagra amb sant afany
De juny dia vint-i-dos.

La gràcia de l'Esperit Sant
Baixa amb la consagració
Del sant lloc on la remissió
Troba el criminal més gran;
Tu, pecador, per lo tant
Acosta't allí animós, etc.

Dels més remots països
El cadàver traslladaven
Dels faels que se gosaven
Descansant prop Vós felïços,
En nostres temps infelïços
En el claustre és son repós, etc.

En temps tan calamitosos
La muntanya venerable
Ens ofereix l'espectacle
Dels segles més venturosos,
Ací pugem desitjosos
Implorant vostres socors, etc.

Impossible pareixia
Que un santuari tant sagrat
Per tants segles aterrat
Casi fós i sense valia;
La comarca bé ho sentia
I el poble ho veia plorós, etc.

Molts monjos anacoretas
Savis i Sants abrigo
El Munt i santifica
En ses coves grans ascetes,
Aliment amb ses herbetes
Els oferí generós, etc.
Beneiu des d'eixa altura
Les plantes dilatades
Deslliurant de pedregades
I tota cruèl malura
Derramau pau i ventura
En tot cor que acudi a Vós, etc.

Aclamem vostra pietat
I vos demanem socors;
*Siau-nos sempre advocat
Sant Llorenç, màrtir gloriós.*

Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Al pare Antoni Cardona i Carreras, escolapi, i al senyor Ricard Marlet i Saret, en el CINQUANTENARI de la RESTAURACIÓ de l'APLEC de SANT LLORENÇ DEL MUNT.

Fa cinquanta anys que dos minyons -als que, malgrat l'edat, la guerra recentment acabada ens havia fet grans- junt amb el pare Antoni Cardona, mestre que havíem tingut als Escolapis, pujàvem a aquest cim de la Mola per reconciliar l'església i restaurar l'aplec que abans de la guerra s'hi celebrava cada any el dia de Sant Llorenç. Érem una romanalla del grup avantguardista "Coratge" del que el pare Cardona n'havia sigut l'ànima i el motor. Aquells infants que havíem cantat *encara que petits, som fermes i decidits, deixebles de Jesús, cadets de sa bandera; formem en un esbart on no hi ha cap covard, on tots morir sabrem abans que tornar enrera* havíem après, amb dolor, que aquelles paraules no eren pas vanes i que molts dels grans saberen morir, abans que anar endarrera...

L'ascensió fou a la tarda de la vigília, i no al mateix matí de la festa, ja que el rigorós dejuni eucarístic d'aleshores impedia el poder beure ni un glop d'aigua durant la pujada, fet que preocupava el pare Cardona. Dinàrem a can Vinyés i a la tarda, molt calorosa per cert, abans d'emprendre el camí anàrem a casa d'un senyor que, segons ens digué el pare Cardona, era l'ànima de la festa, per recollir-hi l'ara i els ornaments. Resultà ésser el senyor Ricard Marlet, professor que jo havia tingut durant la guerra a l'Institut-Escola de Sabadell, i que tant de bé ens havia fet amb les seves allixonadores converses i amb el seu procedir, exemplar en tots els aspectes. Heu's aquí, doncs, com dues persones molt volgudes m'integraren a la festa de Sant Llorenç.

Un cop dalt del cim plantàrem la tenda de campanya. Havent sopat férem un foc de camp, més o menys on ara hi ha la taula d'orientació. I a l'endemà, amb bona aflluència de fidels, reconciliàrem el temple i restauràvem l'aplec. Acabada la missa, la processó amb el Sant, cantant els goigs i, abans d'entrar la imatge a l'església, tots de cara a Montserrat -com era costum de sempre, se'ns digué- per cantar el Virolai. Els goigs d'aleshores eren els populars que avui reeditem. Els de Maria Antònia Salvà i del pare Nicolau de Tolosa, de l'any 1918, eren un joiell que només coneixien els de can Pobra per a qui s'havien compost.

Amb el senyor Marlet (deixeu-me'l anomenar així: altrament no sabia fer-ho) ens hi retrobàrem molts i molts anys a la Mola el dia de Sant Llorenç: aplegant jovent de Matadepera, formava un estol alegre i joiós que, després de la missa, acostumava continuar la festa amb un dinar a les Pinasses, prop de la font Flàvia. Moltes vegades a la missa s'hi donava un recordatori consistent en una estampa amb un gravat -que reproduïm en aquests goigs- del senyor Marlet. Es repartia també un ramet de boix amb una medalleta del Sant...

Qui ho diria! Ja fa cinquanta anys de tot això! Sembla que -per fi- la reconciliació que aquell dia férem del temple ha arribat a ser un fet, també, entre tots els homes d'aquest país nostre, tan malaurat. La festa de Sant Llorenç, patrocinada ara per uns i ara per altres, s'ha anat succeint des d'aleshores, pràcticament sense interrupció. I quan un gira la vista enrera i veu tot el camí recorregut durant aquest mig segle, li vénen ganes de dir que, malgrat tot, ha estat un camí bo i per això cal donar-ne gràcies a Déu.

És en record d'aquelles dues persones i com agraïment per la seva intervenció en la nostra vida, que avui hem estampat aquests goigs -els populars, els que aquell dia de l'any 1939 cantàrem- amb gravats del propi Ricard Marlet. I en agraïment també als que han maldat per continuar-ne la tradició. I perquè d'aquí a cinquanta anys, vivent i esplendorós l'aplec, algun dels minyons que avui hi assisteixen es recordi d'ells. I de nosaltres.

Que tots, doncs, els d'ahir, els d'avui i els de demà, puguem cantar, joiósament i esperançada:

*Oh, Llorenç vestit de grana,
qui del Munt vetlleu la plana,
beneïu-nos llargament.*

I que quan s'esdevingui la nostra vocació definitiva, puguem arribar al Paradís acompanyats d'un següici d'àngels, i trobar-hi l'estol dels màrtirs esperant-nos; i que, d'entre ells, s'avanci Sant Llorenç i, donant-nos la mà, com si fóssim petits infants, ens condueixi a la Ciutat Santa.

Ramon Vall i Rimblas

10 d'agost de 1989,
festa de Sant Llorenç, diaca i màrtir.

